

ROMANIAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
ROUMAIN A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
RUMANO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Thursday 13 May 2010 (afternoon)

Jeudi 13 mai 2010 (après-midi)

Jueves 13 de mayo de 2010 (tarde)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Comentați **unul** dintre următoarele pasaje:

1.

Abia trezit din somn în coliba lui prizărită la marginea dinspre răsărit a raiului, sfântul Sisoe făcătorul de minuni înălță pe glasul al șaptelea, cu un ochi închis și cu celălalt deschis numai pe jumătate, o cântare de laudă împăratului ceresc, stăpânul celor văzute și nevăzute. Ieși apoi în prag, să se spele pe ochi la soare cu apă rece dintr-o bardacă de lemn mirositor, pufnind și

5 îmbroșcând în juru-i stropi de diamante. [...] Coruri de binecredincioși se auzau din toate părțile raiului despletind psalmi și osanale în strălucirea trandafirilor a dimineții.

[...] Căci încă de la început, de când intrase în Rai și văzuse cum stau lucrurile pe aici, Sisoe nu visa altceva decât să capete și el o ceată mai mică de binecredincioși pe care să-i călăuzească, să-i învețe și să-i șmotrească de dimineața până seara, cum vedea el că fac sfinții

10 cei mari și preafericii de sub oblăduirea lor. Dar Domnul-Dumnezeu, știindu-l pe el cam lipsit de învățătură și nu cu totul dezlegat de cele pământești, măcar că plin de râvnă, nu prea se uita în gura lui. [...] Aducându-și aminte de mâncare, Sisoe simți îndată la rădăcina limbii gust de lapte dulce și de smochine coapte, hrana cea de toate zilele a fericiților dintru împărăția de sus.

„Parcă aș bea oleacă de apă...” se gândi el, strâmbându-se puțin. Și n-apucă să-și isprăvească

15 bine gândul, că odată țâșni dintre pietre de la picioarele lui, un izvor de apă curată ca lumina. [...]

Astfel în rai orice dorință îți este îndeplinită, cât ai clipi din ochi. Atâta doar, că nimeni nu cutează să dorească acolo ce nu se cade, fiindcă Cel atotștiutor veghează și cunoaște în orice clipă gândurile fiecăruia.

O viespe mare [...] veni și i se lăsă cu încredere pe mână, să-i ție de urât. Era o

20 viespe evlavioasă. Trăise pe pământ tot în preajma unei biserici și se sfârșise la urmă, leșinată de foame, pe o lespede din pronaos. Și-n scurta ei viață nu făcuse rău nimănui, măcar că îi dăduse și ei Dumnezeu ac și venin în coadă, ca să nu stea degeaba pe acest pământ. Sisoe începu s-o necăjească cu arătătorul, ca să-l înțepe. Multă nădejde de împunsături nu prea trăgea el, din partea unei viespi așa bisericoase. Dar mai știi? [...] Căci de atâta amar de vreme pe Sisoe nu-l mai

25 duruse nimic. Și ar fi vrut să mai simtă și el, măcar o dată, un pic de usturime ori durere, ca să se poată bucura la urmă, cu adevărat, că nu-l mai doare. De altfel, toți tovarășii lui întru neștirbită fericire umblau după așa ceva:

„Rogu-mă sfinției-tale – se îmbiau ei unul pe altul când se întâlneau la câte un loc mai ferit – trage-mi un pumn în nas...”

30 Dar puteau ei să tot încerce, că nu-i durea nici cât un bobârnac, măcar de și-ar fi cârnit nasurile din loc.

George Topârceanu, *Minunile Sfântului Sisoe* (1934)

2.

Sub degete răsună-mi, liră, te-nflorează
Spune-mi ce e poetul în acest loc osândit,
Cum dintr-însul raiul oriunde înființează
Și-și face fericirea din bine-închipuit.

- 5 Când cântă el, s-aude, veacurile răsună;
Când se închină, cerul el îl coboară jos;
Dragostea lui e flăcări și ura lui detună,
Blândețea e seninul cel mai luminos.

- 10 Ferice de acela pe care el slăvește!
La nemurire zboară, ce el i-o pregătește:
În buza lui e slava ce duhu-i și-a croit;

În mâna-i e cununa ce-n veci stă înverzită,
În pieptu-i e altarul pe care e slăvită
Aleasa frumusețe ce el a-nvrednicit.

- 15 Cerul e al meu templu și singura-nchinare,
Seninul lui e semnul prin care îl slăvesc;
Prin albăstruia-i față se-nsufl-a mea cântare,
Luceferii lui raze de viață-mi răspândesc.

- 20 Acolo e nădejdea ce-n veci ea îmi zâmbește.
De-acolo aștept roua, balsam mântuitor;
Aici a mea trufie se-nchină, se smerește,
Și înaintea-i taină nu este al meu dor.

- Muza-mi se umilește, lira-mi abia suspină,
Geniu-și pierde zborul și fruntea-mi se înclină;
25 Din versuri îndrazneala cu totul a pierit.

Ion Heliade Rădulescu, *Destăinuirea (fragment)* (1836)